

Phần 10

Chương 37 Cương Thi Lông Đen

Tôn Kim Nguyên phản ứng cực nhanh, lập tức nghiêng đầu tránh khỏi luồng khí đó, sau đó liền bịt mũi, lùi lại phía sau, cất tiếng hô lớn: “Trong làn khí này có độc, các cậu phải cẩn thận, không ngờ cái xác này lại có vấn đề như vậy. Hừm, đúng là sợ cái gì thì cái đó tới.”

Một lát sau, cái xác đó không phun ra thêm luồng khí nào nữa, chúng tôi cứ ngỡ rằng chuyện coi như đã qua, nào ngờ chưa được bao lâu, trên mặt, trên tay và những nơi có thể nhìn thấy da thịt trên xác chết đó bắt đầu mọc ra lông đen, khi dài tới hơn một tấc mới dừng lại. Tôn Kim Nguyên liếc qua một cái rồi không kìm được biến sắc mặt, vội vàng kéo tôi và Vương Tiên Dao chạy về hướng anh gậy vừa rời đi, vừa chạy vừa nói: “Làn này hồng bết rồi, không ngờ cái xác đó đã biến thành Hắc Hung”.

Chuyện về Bạch Hung và Hắc Hung tôi từng được nghe Tôn Kim Nguyên nói tới. Tương truyền nếu một người lòng mang oán niệm quá lớn thì sau khi chết đi, trong cổ họng y sẽ sinh ra một luồng oán khí. Luồng oán khí này vô cùng lợi hại, một khi tiếp xúc với những thứ có mang dương khí thì sẽ được kích hoạt, từ đó khiến thi thể của người chết biến thành cương thi. Mà cương thi cũng được chia ra ba cấp bậc, lần lượt là Lục Hung, Bạch Hung và Hắc Hung.

Trong đó, Lục Hung là loại cương thi lông xanh mà chúng tôi thường nói tới, nó không lợi hại lắm, thậm chí còn sợ con người. Còn Bạch Hung thì ghê gớm hơn Lục Hung rất nhiều, chẳng hề sợ người hay gia súc, phạm là vật sống thì nó đều sẽ không buông tha, có điều dùng những thứ như móng lừa đen, chu sa, kiếm gỗ đào là có thể đối phó với nó.

Song đáng sợ nhất phải kể tới cương thi lông đen - cũng chính là Hắc Hung - nghe đồn những thứ pháp khí bình thường đều vô hiệu với nó, hơn nữa, nó còn đao thương bất nhập, khỏe mạnh vô song, có điều chỉ cần là cương thi thì đều có một nhược điểm chung, đó là rất sợ ánh sáng.

Ba người chúng tôi ra sức chạy như bay về phía trước, rất nhanh đã chạy tới chỗ trong cùng của tòa cung điện. Trước mặt chúng tôi lúc này xuất hiện ba gian phòng nhỏ, chúng tôi không chút suy nghĩ, lập tức chạy vào gian phòng ở chính giữa. Trong gian phòng này chẳng có đồ đạc gì, ngav tới một chỗ nắp cho tử tế cũng không có, đành mỗi người đứng sau một cây cột đá, hy vọng có thể gạt được con Hắc Hung kia.

Rất nhanh sau đó, con Hắc Hung đã tiến tới trước cửa gian phòng mà chúng tôi đang trốn, còn nhảy qua nhảy lại mấy cái, dường như đang tìm kiếm tung

tích của chúng tôi. Tôi hỏi Tôn Kim Nguyên: “Chỗ này có tới ba gian phòng, tại sao con cương thi đó lại biết chúng ta đang trốn trong gian phòng này nhỉ?”

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc nó lần theo mùi của chúng ta mà tới đây.”

Tôi bắt giặc cả kinh, nếu như con Hắc Hung đó lần theo mùi của chúng tôi mà tới đây, vậy chẳng phải là dù chúng tôi trốn tới đâu nó cũng có thể dễ dàng tìm được hay sao? Vương Tiên Dao đứng kế bên nói với Tôn Kim Nguyên: “Không phải cậu đã nói là mình có thể đối phó với cương thi ư? Mau lên đi, đây chính là cơ hội cho cậu thể hiện bản lĩnh đấy!”

Tôn Kim Nguyên nhăn nhó mặt mày, kêu than: “Bà cô của tôi ơi, cậu nói linh tinh cái gì vậy chứ? Nếu chỉ là cương thi lông xanh thì tớ hoàn toàn có thể đối phó dễ dàng, cho dù gặp phải Bạch Hung thì tớ cũng miễn cưỡng chống cự được, nhưng thứ kia là một con Hắc Hung đấy!”

Tôi hậm hực nói: “Tên khốn này, ý cậu là không đối phó nổi nó đúng không? Vừa nãy cậu đã đảm bảo thế nào?”

Tôn Kim Nguyên cũng không ngờ được sự việc lại thành ra thế này, đành nói: “Được rồi, dù gì chuyện cũng xảy ra rồi, cậu nói lảm như thế thì có ích gì chứ? Mau mau nghĩ cách thoát thân đi thì hơn!”

Tôi nói thầm thoát cái đầu cậu ấy, cậu là người trong nghề mà còn không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ một kẻ ngoại đạo như tớ mà lại có thể xoay chuyển càn khôn được hay sao? Đáng tiếc là anh gậy không có ở đây, bằng không với kiến thức phong phú cùng bản lĩnh đầy mình, có lẽ anh ta sẽ giải quyết được con cương thi này. Nhưng anh gậy đi đâu rồi nhỉ? Chẳng lẽ ở gian phòng bên cạnh? Những gian phòng này đều được xây bằng đá cẩm thạch trắng, có thể nói một ngọn gió cũng không lọt qua được, nên dù phòng bên này có đập phá đồ đạc thì phòng bên kia cũng chưa chắc đã nghe thấy. Nếu thật sự là như vậy, dù ba người chúng tôi có chết ở đây thì anh gậy cũng không thể nào biết được, như thế thì chúng tôi đúng là toi mạng một cách oan uổng.

Lúc này, con Hắc Hung kia ngẩng đầu lên, đưa mũi người quanh tứ phía, sau đó chậm rãi lần theo hướng có mùi của con người, cứ thế tiến dần từng bước về phía chúng tôi. Nó càng tới gần, tim tôi càng đập nhanh hơn, có thể nghe thấy rõ ràng.

Lúc này, Tôn Kim Nguyên ở phía bên phải tôi chột vẩy tay với tôi một cái, còn nháy mắt ra hiệu, không biết là có ý gì. Tôi đưa mắt nhìn Vương Tiên Dao ở phía bên kia, thật bất ngờ, cô nàng cũng làm mấy động tác tương tự như vậy khiến tôi vừa buồn bực lại vừa cảm thấy tức cười, thầm nghĩ tới lúc này rồi mà hai người bọn họ còn có tâm trạng để trêu chọc tôi nữa?

Nhưng khi tôi hỏi bọn họ đang làm gì thì bọn họ lại lắc đầu không chịu trả lời, chỉ nhìn chằm chằm về phía con Hắc Hung kia, sau đó lại đưa tay bịt mũi,

liên tục như vậy mấy lần liền. Tôi rất cuộc đã hiểu ra, hóa ra Tôn Kim Nguyên muốn bảo tôi hãy bịt mũi lại đừng thở nữa, như thế cương thi sẽ không thể ngửi thấy mùi của chúng tôi, nên tạm thời không thể tìm thấy chúng tôi. Cách này tôi vẫn thường nhìn thấy trong các bộ phim về cương thi, chẳng ngờ hôm nay chuyện lại rơi vào đầu mình, không rõ biện pháp như vậy có dùng được không nhưng trước mắt chẳng còn cách nào tốt hơn nên tôi đành thử một phen xem sao.

Con Hắc Hung kia càng lúc càng tới gần chúng tôi, hiện giờ chỉ còn cách chỗ tôi khoảng chừng hai mét. Tuy mới hơn một phút trôi qua nhưng tôi nhìn trái nhìn phải, thấy mặt mũi ba người chúng tôi đều đã đỏ bừng, song hai tay vẫn bịt chặt mũi và miệng, hy vọng không để chút khí nào lọt ra khỏi miệng.

Mất đi mùi để tìm kiếm, con Hắc Hung đó quả nhiên dừng lại, tuy không đi tiếp nữa nhưng nó vẫn chẳng chịu rời đi, cứ không ngừng đi qua đi lại. Tôi thầm nghĩ lần này thì nguy to rồi, một người liệu có thể nín thở được bao lâu đây? Ba phút, năm phút, hay là tám phút? Lúc này tôi đã cảm thấy mình sắp đạt tới cực hạn của sự chịu đựng, cuối cùng không nhịn nổi nữa, bèn thở ra một hơi thật dài, cảm giác đó thực sáng khoái vô cùng.

Tôi vốn cho rằng hành động này sẽ đẩy mình vào hiểm cảnh, nhưng không ngờ con Hắc Hung đó lại có vẻ có tình có nghĩa, không thêm để ý tới tôi. Lẽ nào sáu trăm năm trước nó và tôi từng là người một nhà? Đã như vậy, tôi cũng không cần lo lắng quá, lập tức hít thở sâu liền mấy hơi.

Lúc này, ngay cả Vương Tiên Dao cũng không kiên trì nổi nữa, thấy tôi đã hít thở bình thường trở lại mà vẫn không việc gì, bèn buông hai tay xuống theo. Cô nàng vừa hít thở vừa đưa tay lên vỗ ngực, mãi một lúc sau mới thôi không thở dốc nữa. Nhưng thật lạ, con Hắc Hung đó cũng không tìm tới Vương Tiên Dao, chẳng lẽ sáu trăm năm trước Vương Tiên Dao cũng là người một nhà với nó?

Hồi nhỏ khi đi bơi, Tôn Kim Nguyên nổi tiếng là vua lặn, cậu ta có thể lặn xuống nước rồi bơi ra xa ít nhất ba mươi mét mới trồi lên đổi hơi, trong khi đó, chúng tôi nếu làm tương tự thì chỉ bơi được hơn mười mét là cùng, sau không nhịn được phải nổi lên. Có điều lần này, ngay đến vua lặn Tôn Kim Nguyên cũng không gắng gượng được nữa, tôi thấy hai má cậu ta đã căng phồng cả lên, trong mắt vẫn đầy tia máu, rõ ràng là đã sắp tới cực hạn rồi.

Quả nhiên, Tôn Kim Nguyên thực sự không cầm cự thêm được nữa, bèn buông hai tay bám lấy cây cột đá bên cạnh mà thở hồng hộc, giống như vừa phải chạy liền một mạch tám chục dặm đường vậy. Nhưng cậu ta không được may mắn như tôi và Vương Tiên Dao, vừa mới hít thở được mấy hơi thì con Hắc Hung đã như bị sét đánh trúng, thân thể hơi run lên, sau đó lao vọt về phía Tôn Kim Nguyên, khiến cậu ta vô cùng sợ hãi, ba hồn thì ít nhất đã bay mất hai.

Cậu ta không kìm được tức tối mắng lớn: “Mẹ kiếp, đúng là đồ khôn nạn, sao cứ thích nhắm vào ông đây chứ? Lẽ nào nghìn năm trước ông đây từng đắc

tội với tổ tông nhà mày hay sao?” Sau đó liền chạy như bay sang một bên, cùng con Hắc Hung chơi trò đuổi bắt lòng vòng quanh cây cột đá.

Tôn Kim Nguyên vô cùng tức tối, một mặt mắng con Hắc Hung đó, một mặt hoang mang lấy chiếc ba lô leo núi đeo trên người xuống, rất nhanh đã túm được một nắm gạo nếp trắng ngần từ trong ba lô, cứ thế ném về phía Hắc Hung. Hắc Hung tức thì giống như phải chịu một sự kích thích nào đó, vội vàng lùi về phía sau mấy bước, trên người bốc lên một làn khói trắng khét lẹt, xem ra việc cương thi sợ gạo nếp là sự thật chứ không phải do người ta hư cấu ra.

Tôn Kim Nguyên thấy cương thi sợ gạo nếp, nhất thời không dám lại gần thì to gan hơn hẳn, lấy luôn cả túi gạo nếp vốn để trong ba lô ra, sau đó giống như đang trêu trẻ con, cứ thỉnh thoảng lại bốc ra một nắm gạo ném về phía Hắc Hung.

Hắc Hung vừa tiến lên phía trước đã bị gạo nếp đẩy trở về, nhưng Tôn Kim Nguyên vừa mới dừng lại nó đã lại nhảy lên, thế là Tôn Kim Nguyên lại tiếp tục ném ra một nắm gạo nữa, Hắc Hung liền lui trở về, cứ như vậy, bọn họ chẳng khác nào đang chơi đùa với nhau.

Tôn Kim Nguyên tỏ ra rất hưng phấn, không hề chú ý tới việc gói gạo nếp đã bị mình bốc mất gần hết tự bao giờ. Một lát sau, cậu ta thò tay vào túi định bốc gạo tiếp, chợt phát hiện chiếc túi đã trống rỗng thì cả kinh, liền rút chiếc túi đi, lại lấy từ trong ba lô ra một vật khác. Tôi nhìn kĩ, thấy đó là một chiếc móng lừa đen.

Nghe đồn móng lừa đen chuyên được dùng để khắc chế cương thi, nhưng có linh nghiệm hay không thì chẳng ai biết rõ, có điều trông bộ dạng Tôn Kim Nguyên thì rõ ràng là rất tự tin. Cậu ta cầm móng lừa đen trong tay, không chút sợ hãi chạy về phía Hắc Hung.

Hắc Hung thấy đối phương dám khiêu khích mình bèn há to miệng để lộ một cặp răng nanh rất dài, từ trên đó còn không ngừng nhỏ dãi khiến tôi nhìn mà buồn nôn. Tôn Kim Nguyên lại chẳng thấy thế, Hắc Hung vừa mới mở miệng ra, cậu ta đã ngấm chuân, sau đó nhét luôn móng lừa đen vào trong miệng Hắc Hung.

Chỉ thấy từ trong miệng Hắc Hung bay ra một làn khói màu xanh, rồi một thứ mùi hôi thối nồng nặc tỏa tứ phía. Nhưng Hắc Hung cũng chỉ kêu thảm một tiếng, sau đó liền há to miệng và khép lại, chiếc móng lừa đen kia lập tức bị nó cắn nát rồi nuốt vào bụng, khiến Tôn Kim Nguyên nhìn mà suýt rớt cả cằm xuống đất. Cậu ta sợ hãi hét to một tiếng, sau đó lại tiếp tục trốn ra sau cây cột đá mà chơi trò đuổi bắt với Hắc Hung.

Tôi cảm thấy chuyện này thật quá kỳ lạ, con Hắc Hung đó không tìm tôi, cũng không tìm Vương Tiên Dao, chỉ một mực muốn giải quyết Tôn Kim Nguyên, lẽ nào tôi thật sự đã đoán đúng, tôi và Vương Tiên Dao ngày xưa từng là người một nhà với Hắc Hung? Nhưng cách giải thích này rõ là không thực tế

chút nào. Có điều chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi, ai bảo Tôn Kim Nguyên nằng nặc đòi mở quan tài chứ, bị như thế cũng đáng kiếp. Tôi thích thú nhìn một người một cương thi không ngừng đuổi nhau.

Tôn Kim Nguyên thấy tôi và Vương Tiên Dao nhìn cậu ta như đang xem khi diễn xiếc, chẳng chịu qua giúp đỡ, bèn tức tối gào lên: “Hai cậu sao còn ở đó hả? Mau qua đây giúp tớ đi chứ! Các cậu có còn là người nữa không vậy?”

Tôi buông lời trêu chọc: “Cậu không có cách nào đối phó với thứ này, chẳng lẽ tớ và Vương Tiên Dao thì có cách ư? Tớ thấy cậu đừng gào lên nữa, chú ý tiết kiệm sức lực thì hơn, kéo lát nữa hết hơi rồi bị con quái vật lông đen kia bắt về làm phu nhân đấy!”

Trêu đùa thì trêu đùa, nhưng người đương nhiên vẫn phải cứu, tôi và Vương Tiên Dao đưa mắt nhìn nhau, rồi không hẹn mà cùng chạy ra khỏi gian phòng này. Hiện giờ bên ngoài vẫn còn hai gian phòng đá mà chúng tôi chưa ghé tới, tôi và Vương Tiên Dao mỗi người chọn một gian chạy vào, hy vọng anh gậy đang ở bên trong, bằng không Tôn Kim Nguyên lần này thật sự khó mà thoát khỏi kiếp nạn.

Gian phòng đá mà tôi chạy vào hoàn toàn trống trải, gần như chỉ đưa mắt ngó qua một vòng là có thể thấy hết tình trạng bên trong. Thật đáng tiếc, anh gậy không ở trong gian phòng đá này. Tôi lập tức quay trở lại, vừa mới ra đến cửa thì đã thấy anh gậy và Vương Tiên Dao đi ra từ gian phòng đá còn lại kia.

Anh gậy cứ một mực hỏi đã xảy ra chuyện gì, tôi và Vương Tiên Dao liền kể lại cho anh ta nghe đại khái tiền nhân hậu quả. Anh gậy trầm ngâm suy nghĩ một lát, trong lòng cũng thầm cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi: “Con Hắc Hung đó chỉ đuổi theo Tiểu Tôn mà không đuổi theo hai cô cậu ư?” Tôi và Vương Tiên Dao cùng gật đầu, tỏ ý sự thực chính là như vậy.

Anh gậy nhíu chặt đôi mày, suy nghĩ suốt một lúc lâu mới nói: “Tôi hiểu rồi, nhất định là vì Tiểu Tôn đã lấy sạch đồ tùy táng của người ta nên mới bị người ta truy đuổi. Ban nãy tôi đã nói rồi mà, trộm mộ cũng phải tuân thủ nguyên tắc của nghề trộm mộ, bất kể là mở quan tài của ai, bất kể là bên trong đó có bao nhiêu đồ tùy táng thì người trộm cũng phải nhớ kỹ một điều, đó là ít nhất phải để lại cho chủ nhân ngôi mộ một, hai vật tùy thân, hơn nữa còn phải là vật tốt nhất, bằng không oán khí vốn bị ẩn giấu trong chủ nhân ngôi mộ sẽ bùng lên, lúc này, nếu bên cạnh lại có người sống thì dương khí tất nhiên sẽ bị thi thể của chủ nhân ngôi mộ hút lấy, phát sinh biến cố cũng là lẽ thường tình. Không phải tên nhóc đó đã nói là mình hiểu quy tắc trong nghề ư? Tại sao còn gây ra chuyện như vậy?” Anh gậy nói xong liền chạy vào gian phòng kia, tôi và Vương Tiên Dao vội vã theo sau.

Không ngờ thể lực của Tôn Kim Nguyên hãy còn khá tốt, vẫn một mực cùng Hắc Hung chạy lòng vòng quanh cây cột đá kia, có điều tốc độ rõ ràng đã chậm hơn trước đó nhiều, trên trán tuôn đầy mồ hôi. Cậu ta thấy chúng tôi đã đưa anh

gầy tới, lập tức vừa né tránh Hắc Hung vừa thở hồng hộc buông lời oán trách: “Sao bây giờ mới tới thế? Tớ sắp tắt thở rồi đây này. Tiền bối, ngài mau tới đây giúp tôi một tay đi, chẳng hiểu sao cái thứ này cứ như là có thù với tôi vậy.”

Anh gầy không lập tức ra tay với cương thi giống như trong dự liệu của chúng tôi, chỉ bình tĩnh đứng đó, khiến cho Tôn Kim Nguyên vô cùng nôn nóng, không ngừng kêu gào đến khản cả cổ. Anh gầy lườm cậu ta một cái, nói: “Cậu muốn giữ mạng không khó, chỉ cần trả lại người ta những món đồ tùy táng kia là được. Cậu cũng thật tệ quá, lấy sạch đồ tùy táng của người ta.”

Tôn Kim Nguyên lập tức hiểu ra nguồn cơn mọi sự, liền cười gượng, nói: “Hóa ra nguyên nhân là như vậy! Tôi còn tưởng tại sao nó lại nhìn tôi không vừa mắt, thì ra là muốn đoạt lại thứ thuộc về mình. Vậy được thôi, bây giờ tôi trả lại cho nó là được chứ gì.”

Dứt lời, Tôn Kim Nguyên liền móc những vật tùy táng như ngọc bội, mã não mà mình đã cất vào trong túi ra, lần lượt ném về phía Hắc Hung, nhưng đối phương vẫn chẳng chịu dừng lại, tiếp tục đuổi theo cậu ta.

Lúc này hai chân Tôn Kim Nguyên dường như đã mềm nhũn, đầu choáng mắt hoa, xem ra sắp ngất xỉu tới nơi rồi. Thấy Hắc Hung vẫn cứ đuổi theo mình, cậu ta nôn nóng hỏi anh gầy: “Ông nội của tôi ơi, tôi đã trả hết đồ cho nó rồi, tại sao nó vẫn đuổi theo tôi như thế chứ?”

Anh gầy chỉ tay vào thanh đao cổ mà Tôn Kim Nguyên gài bên hông, nghiêm nghị nói: “Cậu đừng có giả vờ ngạc nữa, mau trả lại đao cho người ta đi, tôi vừa nhìn đã biết thanh đao cổ đó là đồ của Hắc Hung rồi. Đối với võ tướng, binh khí chính là thứ bọn họ yêu quý nhất trên đời.”

Tôn Kim Nguyên nghe nói phải giao thanh đao đó ra thì dường như có chút không đành lòng, liền đưa mắt ngó qua phía anh gầy, hy vọng anh ta có thể nghĩ ra biện pháp khác. Nhưng từ sắc mặt tái xanh của anh gầy, cậu ta có thể nhìn ra, chuyện này hoàn toàn không thể thương lượng, bèn lộ vẻ hết cách, ném thanh đao cổ đeo bên hông về phía Hắc Hung.

Nói ra thì quả là kỳ lạ, khi thanh đao cổ kia còn ở giữa không trung, Hắc Hung đã đột nhiên đưa đôi tay gầy khô của nó ra chụp lấy, sau đó không tiếp tục đuổi theo Tôn Kim Nguyên nữa. Tôn Kim Nguyên như được đại xá, lập tức chạy tới chỗ chúng tôi rồi ngồi phịch xuống, thở hồng hộc.

Nhưng chuyện trên đời lại cứ thường nằm ngoài dự tính của người ta, vốn ngỡ rằng mọi thứ đã được trả lại, chuyện này lẽ ra nên kết thúc mới phải, song chẳng ngờ con Hắc Hung lại có vẻ chưa cam tâm, liền vung tay phải một cái, rút thanh đao cổ ra khỏi bao. Lưỡi đao bóng loáng, vừa nhìn đã biết là sắc bén vô cùng, hơn nữa còn tỏa ra những tia sáng lạnh ngắt. Hắc ta giơ thanh đao cổ hơi cong đó lên, cứ thế lao thẳng về phía Tôn Kim Nguyên. Chuyện này thật sự quá bất ngờ, nhất thời không người nào kịp phản ứng, thậm chí Tôn Kim Nguyên

còn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cái chết đã tới gần mà cậu ta vẫn chẳng hề hay biết. Chúng tôi vội vàng hét lên, bảo cậu ta mau mau tránh đi.

Chương 38

Cấm Địa

Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, anh gầy lại thể hiện bản lĩnh hơn hẳn người thường của mình. Anh ta tung mình nhảy vọt lên, sau nhảy mất đã tới trước mặt Tôn Kim Nguyên, thừa dịp bàn tay vung đao của con Hắc Hung đó còn chưa chém xuống, lập tức vung chân đá cầm đối phương. Hắc Hung tuy rằng có thân thể cứng rắn như thép nhưng sức đá của anh gầy cũng mạnh mẽ vô cùng, nhờ đó mà cứu được cái mạng nhỏ của Tôn Kim Nguyên.

Nghe thấy âm thanh đột ngột vang lên, Tôn Kim Nguyên mở bừng hai mắt, ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng xảy ra trước mặt, sau đó hoang mang nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào gã đó vẫn không chịu bỏ qua cho tôi?” Tôn Kim Nguyên nói xong liền vội vàng đứng dậy, tránh qua một bên.

Hắc Hung cũng không phải hạng dễ đối phó, thân thể sau khi hơi run lên liền đứng bật dậy, thoát trông cứ như một chiếc lò xo nảy lên khỏi mặt đất, chẳng khác nào các kỹ xảo điện ảnh mà tôi được thấy trong phim về cương thi. Hắc Hung hình như đã bị chọc giận, liền mở to miệng phun khí độc. Tôi nhìn thấy hai bên miệng nó có hai chiếc răng nanh dài và trắng muốt, lấp lánh chiếu ra những tia sáng lạnh băng, khiến tôi nhìn mà nổi da gà.

Rất rõ ràng, Hắc Hung đã bắt đầu nổi điên, mà một khi như thế, nó chắc hẳn sẽ coi tất cả chúng tôi là đối tượng công kích. Tôi và Vương Tiên Dao không thể không lùi về phía sau mấy bước, nhìn chằm chằm vào con Hắc Hung đó, đề phòng nó đột ngột tấn công.

Anh gầy cũng làm tư thế phòng bị, nhưng không lùi về phía sau, ngược lại còn tiến lên trước một bước, khiến ba người chúng tôi không kịp đỡ đỡ mồ hôi lạnh thay cho anh ta, thầm nghĩ người này đúng là lớn gan quá thể.

Hắc Hung thấy có người không sợ mình thì lại càng nóng giận, liền ngẩng đầu gầm lớn một tiếng, tuy rất đơn điệu nhưng âm thanh lại kéo ra rất dài, mang tới cho người ta có cảm giác tê lương tột độ, cứ như một con sói cất tiếng tru dài dưới vầng trăng tròn, khiến chúng tôi nghe mà toàn thân run rẩy. Mãi tới bây giờ tôi mới biết tại sao cổ nhân lại ghép hai thứ chẳng hề liên quan như quỷ khóc và sói tru⁽¹⁾ vào thành một câu, hóa ra hai âm thanh này lại giống nhau đến vậy.

Thấy Hắc Hung chuẩn bị tấn công, anh gầy không hề né tránh hay ra đòn tấn công trước, chỉ đứng im một chỗ bắt đầu lẩm bẩm niệm chú, song mấy người chúng tôi chẳng biết anh ta đang niệm cái gì, cứ hết như đang nghe ngoại ngữ

vậy. Nhưng rất lạ, không ngờ con Hắc Hung đó lại niệm theo anh ta, hơn nữa tiếng niệm của hai bên dường như còn khá giống nhau, có điều trong giọng của Hắc Hung thoáng mang theo một tia giận dữ.

Ba người chúng tôi đều ngẩn ra, nhủ thầm chẳng lẽ anh gầy cũng biết niệm thần chú như các đạo sĩ Mao Sơn? Có điều nhìn tình cảnh này thì lại không giống nhau lắm, vì khi các đạo sĩ Mao Sơn niệm chú thì chúng tôi ít nhất còn nghe hiểu được, về cơ bản hoàn toàn là những lời như “thiên linh linh, địa linh linh”, “cấp cấp như luật lệnh”, sau đó cương thi sẽ bị trúng phải thần chú và ngoan ngoãn làm việc theo ý của người niệm chú.

Có điều rõ ràng con Hắc Hung trước mắt còn chưa bị trúng phải thần chú, thậm chí còn kêu gào ầm ĩ một hồi. Tôi đã để ý thấy một chi tiết nhỏ, đó là trong khi kêu gào, thỉnh thoảng nó lại đưa mắt liếc về phía Tôn Kim Nguyên, chẳng rõ là có ý gì. Một lát sau, Hắc Hung càng lúc càng kêu gào dữ tợn, mà anh gầy cũng chột gằm lên một tiếng rất lớn, thoát trông bọn họ giống như hai con sư tử đang thị uy với nhau.

Lúc này, anh gầy chột lùi về phía sau một bước, quay đầu lớn tiếng nói với chúng tôi: “Nó chịu tha cho Tiểu Tôn, hai cô cậu mau đưa cậu ta trốn đi, hãy tới gian phòng mà tôi đã tới khi nãy, tôi sẽ cố cầm chân nó một lát, mau lên!”

Anh gầy tỏ ra vô cùng kiên quyết, chúng tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, vội vàng kéo Tôn Kim Nguyên chạy ra phía ngoài. Chẳng mất bao nhiêu thời gian, chúng tôi đã tới được gian phòng đá mà anh gầy đã tới khi trước, cả ba đều không kịp thở phào một hơi. Tôi quan sát gian phòng này thật tỉ mỉ, thấy nó rất khác hai gian phòng đá còn lại. Ở đây có bày đầy các món đồ làm bằng đá, có bàn có ghế, còn có giường có tủ, tất cả đều được làm bằng đá, hơn nữa còn vô cùng tinh xảo.

Tôn Kim Nguyên còn chưa hết kinh hồn, lau mồ hôi nói với tôi và Vương Tiên Dao: “Khỉ thật, tớ còn tưởng anh gầy đó kêu gào cái gì với Hắc Hung cơ, hóa ra là đang nói cả chữ mà cương thi có thể xem được nữa ấy chứ.”

Nghĩ ngợi một lát, ba chúng tôi rút cuộc đã khôi phục được một phần thể lực, bèn chú ý quan sát những điểm khác biệt trong gian phòng đá này. Tôn Kim Nguyên nói: “Khốn kiếp, nhìn kiểu bố trí ở đây thì cứ như một gian phòng ngủ vậy, lẽ nào nơi này là tẩm cung của Nguyên Lương Vương?”

Tôi nói có khả năng là vậy lắm, cho nên cửa ra mười phần thì có tám, chín là được đặt ở đây. Vương Tiên Dao gật đầu tỏ ý tán đồng. “Có lẽ là như vậy rồi. Điều này chứng tỏ rằng Nguyên Lương Vương không chỉ hung tàn mà còn mười phần giao hoạt, hẳn ta đặt cửa ra ở phòng ngủ của mình rõ ràng là để phòng bất trắc, lỡ như có biến cố gì đang xảy ra thì hẳn có thể trốn khỏi nơi này ngay.”

Đang khi ba người chúng tôi trò chuyện với nhau, bên ngoài chột vang lên tiếng đấm đá, hơn nữa âm thanh còn đang tới gần gian phòng này. Xem ra anh gầy cũng không địch lại Hắc Hung, nên phải tiến dần về phía bên này.

Tôn Kim Nguyên bất giác cả kinh, ồ dột nói: “Không phải chứ, anh gậy không xử lý được Hắc Hung ư? Vậy chẳng phải tở chết chắc rồi sao?”

Nói tới đây, Tôn Kim Nguyên ngó quanh bốn phía một lượt, cuối cùng chẳng để tâm tới hình tượng của mình nữa, trốn ngay xuống dưới gầm giường, còn gọi chúng tôi mau trốn vào đó. Tôi và Vương Tiên Dao có chút do dự, không biết có nên đi giúp anh gậy một tay không, có điều nghĩ lại thì cảm thấy không nên đi thì hơn, vì với thân thủ của chúng tôi thì dù có đi cũng chẳng giúp được gì, thậm chí còn có khả năng làm anh gậy vướng bận tay chân.

Rồi chúng tôi lại nghĩ dù anh gậy đánh không lại Hắc Hung thì chắc cũng có thể an toàn rời đi được, không cần quá lo lắng cho anh ta, sau đó cũng chui xuống dưới gầm giường. Lúc này, ba chúng tôi đều không dám nói gì, nhìn chằm chặp về hướng cửa ra, hy vọng anh gậy có thể giải quyết được con Hắc Hung kia.

Có điều hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Chẳng bao lâu sau, anh gậy đã loạng choạng chạy vào trong gian phòng đá này. Chúng tôi trốn dưới gầm giường, anh ta không nhìn thấy chúng tôi, nhưng chúng tôi lại có thể nhìn thấy anh ta.

Anh gậy dường như đang tìm tung tích chúng tôi, trên mặt lộ rõ vẻ căng thẳng. Sau đó, anh ta nhanh chóng tránh khỏi Hắc Hung, tung người nhảy lên chiếc tủ đá phía trước, tạm thời coi như đã được an toàn. Rồi anh ta lớn tiếng nói: “Ba cô cậu trốn dưới gầm giường phải không? Nếu thật sự như thế, các cô cậu mau tìm thử xem có nhìn thấy một phiến đá bị kéo ra một khoảng không, nếu nhìn thấy rồi thì mau mau xuống dưới, cửa ra chính là nơi đó đấy!”

Ba chúng tôi cẩn thận tìm kĩ dưới gầm giường một lát, quả nhiên thấy có một viên đá hơi vênh lên trên, rõ ràng đây chính là ký hiệu mà anh gậy đã để lại. Chúng tôi hợp sức kéo viên đá đó qua một bên rồi xem thử, thấy bên dưới quả nhiên có một cái hang, có điều bên trong tối om, trong tay chúng tôi lại không có đèn pin, không thể nhìn thấy cái hang này sâu cỡ nào, thành ra không dám tùy tiện nhảy xuống dưới.

Lúc này, Vương Tiên Dao mau chóng lấy một chiếc đèn pin từ trong ba lô ra, sau đó bật lên, rọi vào trong. Vẫn còn may, cái hang này không sâu lắm, chỉ khoảng chừng hai mét, chẳng cần dùng thang dây vẫn có thể xuống được. Nhưng nếu chúng tôi xuống dưới đó rồi, anh gậy phải làm sao đây? Lỡ anh ta không thoát thân được thì chẳng phải là chết chắc rồi ư?

Tôn Kim Nguyên thò đầu ra ngoài chiếc giường đá, nhìn thấy anh gậy vẫn đang giao chiến quyết liệt với Hắc Hung, bèn gào to: “Tiền bối, chúng tôi mà xuống dưới đó thì anh phải làm sao đây? Một mình anh có ứng phó nổi không?”

Anh gậy nói: “Mấy người xuống dưới đó trước đi, tôi sẽ theo sau ngay. Yên tâm, tôi tự có cách thoát thân.”

Đã như vậy, chúng tôi cũng không dám chậm trễ thêm nữa, cứ theo cách cũ mà đi, Tôn Kim Nguyên đi đầu tiên, Vương Tiên Dao đi thứ hai, còn tôi thì đoạn hậu. Vừa xuống bên dưới, chúng tôi đã ngửi thấy mùi đất sét cực kỳ nồng đậm, dựa vào ánh đèn rọi ra từ chiếc đèn pin trong vớí đường hầm trong tay Vương Tiên Dao thì mới hay đây là một cái hang núi, so với đường hầm trong địa cung thì rộng rãi hơn một chút, nhưng không hề có dấu tích gì về sự đẽo gọt của con người, rất có thể đây là một hang động do thiên nhiên tạo thành, còn mùi đất sét thì tỏa ra từ vách hang.

Tôn Kim Nguyên móc lấy một ít đất sét từ trên vách hang, lẳng lẳng vôn về trong tay. Tôi thấy chỗ đất sét đó giống như những hạt cát vậy, không ngừng rơi ra kẽ ngón tay của cậu ta. Tôn Kim Nguyên cau mày nói với chúng tôi: “Nơi này ít nhất cũng sâu dưới lòng đất năm mươi mét, do đó đất sét ở đây có chứa một hàm lượng lớn sa thạch⁽²⁾. Loại hang động như thế này không hề chắc chắn, chỉ cần bị chấn động khẽ là sẽ sụp xuống ngay, chúng ta không thể ở lại đây quá lâu được.”

Vương Tiên Dao nói: “Nếu chúng ta cứ thế này mà đi, tiền bối sau khi xuống đây phải làm thế nào? Chi bằng chúng ta hãy để lại ký hiệu, như thế anh ta ít nhất cũng biết chúng ta đã đi đâu.” Dứt lời liền lấy trong ba lô leo núi ra mấy cây gậy huỳnh quang, sau khi lắc nhẹ mấy cái bèn xếp thành một hình mũi tên trên mặt đất, chỉ rõ hướng đi của chúng tôi.

Hang núi này rất dài, chúng tôi đã đi được chừng mười phút mà vẫn chưa thấy điểm tận cùng đâu. Nói thật lòng, hang núi này cứ thế vươn dài, chẳng hề nghiêng chệch chút nào, nên chúng tôi không rõ lúc này mình đang lên cao hay là xuống thấp.

Đúng vào khoảnh khắc chúng tôi do dự không biết có nên quay trở lại hay không, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng. Chúng tôi cả mừng, cho rằng đã tới cửa ra rồi, bèn ra sức chạy nhanh về phía trước. Nhưng chẳng bao lâu sau, chúng tôi đã phải thất vọng.

Khi chúng tôi đi tới nơi mà cứ ngỡ là cửa ra thì điều hết sức bất ngờ, đúng vậy, nơi này đúng là một hang đá khổng lồ ít nhất cũng phải cao tới năm mươi, sáu mươi mét. Từ trên trần hang đá có rất nhiều thạch nhũ chĩa xuống phía dưới, thoạt nhìn từ xa, nơi đây cứ như cái miệng của một con quái thú khổng lồ đang há rộng, bên trong đầy những răng là răng, chỉ chờ có người tới là sẽ nuốt chúng. Còn chiều rộng của hang đá này thì coi như là bình thường, nhỏ hơn sân bóng đá một chút.

Chính giữa hang đá này có một bức tượng thần cao khoảng hơn hai mét, toàn thân đều được đúc bằng vàng ròng, khiến ba người chúng tôi nhìn mà hai mắt sáng rực cả lên. Bức tượng thần này có vẻ bề ngoài hoàn toàn giống với bức tượng chúng tôi đã nhìn thấy ở chỗ cúng tế, là một vị Vu Thần đang nhe nanh múa vuốt, có điều bàn tay phải của hắn không cầm cây xiên ba chạc kia, thay vào đó là một thứ gì đó phát ra những tia sáng màu trắng. Thứ ánh sáng trắng đó

vô cùng chói mắt, toàn bộ hang đá trở nên cực kỳ sáng sủa dưới sự chiếu rọi của nó.

Nhìn thấy thứ phát sáng đó, ba người chúng tôi đều mừng rỡ điên cuồng, không kìm được đồng thời kêu lên: “Vật thể phát sáng trong tay bức tượng thần kia lẽ nào chính là thần khí thượng cổ dạ minh châu trong truyền thuyết?” Lúc này, ba người chúng tôi đều kích động tột cùng, căn bản không thể dùng lời để miêu tả, vì mọi từ ngữ đều không thể hình dung nổi một phần vạn tâm trạng của chúng tôi.

Chúng tôi không sao không chế được trái tim đang đập thình thịch của mình, vội vàng chạy về phía trước như phát điên, chỉ muốn vào ngay trong hang đá. Nào ngờ, thân thể chúng tôi bỗng bị một luồng sức mạnh chặn lại ở bên ngoài. Luồng sức mạnh đó không thể nhìn thấy, cũng chẳng thể sờ thấy nhưng lại ngăn cản chúng tôi, không cho chúng tôi tiến về phía trước thêm nữa.

Tôi có chút không cam tâm, bèn hỏi Tôn Kim Nguyên: “Có chuyện gì vậy? Là sức mạnh nào đã chặn chúng ta lại nơi này?”

Tôn Kim Nguyên ngơ ngẩn lắc đầu, rõ ràng cậu ta đang có suy nghĩ giống tôi, căn bản không rõ là nguồn sức mạnh nào đã chặn chúng tôi lại bên ngoài hang đá rất lớn kia. Thấy bảo vật đã ở ngay trước mắt mà lại bị chặn lại ngay ngoài cửa, tôi và Tôn Kim Nguyên đều không can tâm, ra sức lao vào đó mấy lần, nhưng lần nào cũng bị luồng sức mạnh kia đẩy ngược lại.

Vương Tiên Dao suy nghĩ một lát rồi nói với chúng tôi: “Các cậu tạm thời đừng kích động. Đẳng nào chúng ta cũng không vào được, vậy thì hãy đợi ở đây đi, chưa biết chừng tiên bối lại có cách đây!”

Hiện giờ chỉ còn mỗi cách đó mà thôi, ba người chúng tôi giống nhau như những quả bóng đá bị xịt hơi, sau khi lui khỏi cửa một quãng liền ngồi phịch xuống đất, không nói với nhau thêm câu nào nữa, tất cả đều im lặng chờ đợi anh gầy tới.

Anh gầy cứ như là có thần giao cách cảm với chúng tôi, vừa nhắc tới anh ta thì anh ta đã xuất hiện ngay trước mặt. Chỉ thấy anh gầy lúc này mồ hôi đầm đìa, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mệ, chắc hẳn vừa rồi đã phải đại chiến một phen rất dữ dội với con Hắc Hung kia.

Tôn Kim Nguyên ngó nhìn về phía sau lưng anh gầy, thấy không có động tĩnh gì bèn hỏi: “Con Hắc Hung đó đâu rồi?”

Anh gầy ngồi xuống đất nghỉ ngơi một lát rồi lấy từ sau lưng ra một vật ném sang cho Tôn Kim Nguyên. Tôi định thần nhìn kỹ, không ngờ đó lại là thanh đao cổ nạm đầy bảo thạch, trong lòng ngạc nhiên vô cùng. Anh gầy nói: “Đừng lo, con Hắc Hung không biết tốt xấu, bị tôi xử lý rồi.”

“Cái gì? Xử lý rồi?” Ba người chúng tôi đều chấn động tột cùng, không ngờ con Hắc Hung dũng mãnh vô song kia đã bị anh gầy giải quyết, hơn nữa nghe

giọng anh ta thì đây chẳng phải một việc gì quá khó khăn. Tôi thật sự hoài nghi anh gậy này không phải là người mà là ma quỷ hóa thân, vì chỉ ma quỷ mới có được sức mạnh đáng sợ tới nhường này.

“Phải rồi, sao các cô cậu lại ngồi cả ở đây vậy, phía trước không phải là cửa ra ư?” Anh gậy chỉ vào chỗ cửa ra trước mặt, ngạc nhiên hỏi chúng tôi.

Tôn Kim Nguyên làm ra vẻ thần bí, nói: “Ừm, chúng ta gặp phải phiền phức rồi. Bây giờ có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước đây?”

“Vây hãy nói tin tốt trước đi!” Anh gậy thần nhiên nói.

Tôn Kim Nguyên lập tức lộ vẻ kích động, cười ha hả nói với anh gậy: “Ha haha! Tin tốt chính là bọn tôi đã tìm được thần khí dạ minh câu trong truyền thuyết, chúng ta sắp phát tài đến nơi rồi!”

Anh gậy không hề bị tâm trạng hưng phấn của Tôn Kim Nguyên làm cho lay động, vẫn nói với giọng bình thản như trước: “Vây còn tin xấu thì sao?”

Tôn Kim Nguyên cứ như biến thành một người khác, cúi gục đầu xuống, ừ rừ nói: “Tin xấu là bọn tôi đã bị một sức mạnh vô hình chặn mất đường đi, do đó không thể tiến vào trong kia được.” Dứt lời, cậu ta liền chỉ tay về phía cửa ra, uể oải nói tiếp: “Anh tự qua đó xem thì biết.”

Anh gậy tuy chưa biết đã xảy ra chuyện gì nhưng từ mấy lời nói sơ lược của Tôn Kim Nguyên cũng đã cảm nhận được có chuyện gì đó không đúng lắm. Anh ta cau mày suy nghĩ một lát, sau đó bước từng bước về phía cửa ra. Đi tới nơi, nhìn thấy khung cảnh bên trong, anh gậy hiển nhiên kinh ngạc vô cùng nhưng không hề lỗ mãng như chúng tôi khi nãy, chỉ chậm rãi đưa hai tay ra phía trước để thăm dò.

Giống hệt chúng tôi, khi hai tay anh ta tới gần chỗ ra thì bị bật đẩy trở về, sau đó anh ta liền quay trở lại.

Tôn Kim Nguyên hỏi: “Sao rồi? Anh đã biết hiện giờ chúng ta đang phải đối mặt với một khó khăn như thế nào chưa?”

Anh gậy không trả lời câu hỏi của Tôn Kim Nguyên, chỉ đưa mắt nhìn về phía ba người chúng tôi, bắt đầu từ tôi, sau đó Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao. Ánh mắt của anh ta rất sắc bén, như có thể xuyên thấu trái tim của mỗi người. Tôi không kìm được hỏi: “Anh nhìn bọn tôi như thế làm gì? Bọn tôi có phải tình nhân cũ của anh đâu.”

Anh gậy thu ánh mắt về, chậm rãi nói: “Tôi có một cách có thể phá giải sự ngăn trở của luồng sức mạnh vô hình đó, có điều ba cô cậu nhất định phải giúp đỡ tôi mới được.”

Vừa nghe nói là có cách phá giải luồng sức mạnh vô hình đó, cả ba người chúng tôi cùng kích động đứng bật dậy, và lần này thì tới lượt chúng tôi nhìn chằm chằm vào anh gậy. Tôn Kim Nguyên hưng phấn nói: “Tiền bối có gì xin cứ dặn dò, ba người bọn tôi nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ anh.”

Anh gầy khẽ gật đầu, cười nói: “Vậ được rồi, tôi sẽ nói cho mấy cô cậu biết. Nếu tôi đoán không nhầm, hang đá đó kỳ thực chính là một cấm địa cho Nguyên Lương Vương dùng thần khí tạo ra, ngoại trừ bản thân Nguyên Lương Vương, bất kỳ ai khác cũng không thể đi vào. Bởi lẽ Nguyên Lương Vương đã nhỏ máu tươi của mình lên bề mặt hai món thần khí, do đó hắn đã trở thành chủ nhân của thần khí rồi, như vậy, chỉ mình hắn mới có thể tới gần hai món thần khí đó thôi, còn người ngoài sẽ bị hai món thần khí chặn lại bên ngoài. Một khi Nguyên Lương Vương chết đi, cấm chế của thần khí sẽ theo đó mà biến mất, chỉ đến khi nào gặp được chủ nhân tiếp theo thì cấm chế của thần khí mới lại một lần nữa khai mở.

Muốn phá giải được cấm chế này, ngoài một cách là giết chết Nguyên Lương Vương ra thì còn duy nhất một cách khác, đó chính là dùng máu tươi của ba cô cậu, bởi máu tươi của ba cô cậu có khả năng phá vỡ sức mạnh của thần khí. Bây giờ, các cô cậu đã biết cần phải giúp tôi như thế nào rồi chứ?” Nói xong liền nhìn ba người chúng tôi, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời.

Tôn Kim Nguyên thân hiên nói: “Chuyện này đơn giản thôi mà, chẳng phải là một ít máu thôi sao? Vì vàng bạc, vì châu báu, tôi đây sẵn sàng bắt chấp tất cả.”

Dứt lời, cậu ta lấy thanh đao cổ kia ra, cười nói tiếp với tôi với Vương Tiên Dao: “Thanh đao này sắc lắm, dù có cắt một đường trên ngón tay thì chúng ta cũng chẳng cảm thấy đau đâu, kể cả có đau thì cũng chỉ đau một chút xíu thôi. Nào nào nào, hai cậu mau đưa tay ra đây!”

Tôi không chút nghĩ ngợi, lập tức đưa tay ra nhưng Vương Tiên Dao lại vội vàng ngăn tôi lại, nói: “Kim Nguyên ra tay nhất định rất nặng, xin tiền bối hãy giúp chúng tôi việc này.”

Tôn Kim Nguyên thấy Vương Tiên Dao không tin tưởng mình như vậy thì không kìm được lộ rõ vẻ bất mãn. “Cậu có ý gì vậy chú? Cứ như muốn nói tớ có lòng mưu sát bọn cậu vậy? Tốt xấu gì thì chúng ta cũng đã quen nhau mấy mươi năm, lẽ nào các cậu lại không tin tưởng tớ đến mức ấy? Vậ được rồi, tớ sẽ cắt ngón tay của mình trước, các cậu hãy chờ mà xem bản lĩnh của tớ.”

Nói rồi liền rút thanh đao cổ kia ra, chuẩn bị cắt vào ngón tay trở tay phải của mình.

Anh gầy đứng kế bên lập tức ngăn Tôn Kim Nguyên lại, nghiêm giọng nói: “Thanh đao này sắc bén vô cùng, nếu không khống chế lực cẩn thận sẽ rất nguy hiểm, có thể cậu chỉ khẽ rạch một cái thôi là cả ngón tay sẽ rụng xuống đấy, tôi thấy cứ để tôi giúp các cậu việc này thì hơn.”

Nghe anh gầy nói như vậy, Tôn Kim Nguyên bất giác cả kinh, đồng thời lại thầm cảm thấy may mắn vì đã không lỗ mắng. Rồi cậu ta vội vàng đưa thanh đao cổ trong tay cho anh gầy, hậm hực nói: “Tiền bối, lần sau có việc gì thì anh phải nói sớm vào! Vừa rồi thực là nguy hiểm quá!”

Anh gầy không đáp lời, chỉ bảo ba người chúng tôi đưa tay ra, sau đó cắt nhẹ một cái vào ngón tay trở tay phải của mỗi người. Thủ pháp của anh ta cực kỳ lợi hại, chúng tôi thậm chí còn chưa cảm thấy đau thì đầu ngón tay đã bị anh ta rạch ra một vết nhỏ, nếu không nhìn kĩ thì không tài nào phát hiện ra được.

Không lâu sau, từ miệng vết thương nơi ngón tay tôi rỉ ra một ít máu tươi, mãi tới lúc này chúng tôi mới cảm thấy hơi đau.

Anh gầy nhìn thấy máu đã chảy ra, bèn nói với chúng tôi: “Được rồi, bây giờ các cô cậu hãy đi phá giải cấm chế đi! Nhớ đấy, nếu bị ngăn cản thì chỉ việc chọc ngón tay trở đã chảy máu về phía trước là được!”

Ghi chú:

1. Quỷ khóc sói tru là một câu thành ngữ hình dung cảnh gào khóc thảm thiết.

2. Sa thạch hay cát kết (đá cát) là đá trầm tích vụn cơ học với thành phần gồm các hạt cát chủ yếu là fenspat và thạch anh được gắn kết bởi xi măng, silic, canxi, oxi sắt... Tùy theo từng loại xi măng mà sa thạch có màu sáng, xám, lục đỏ. Do sa thạch thông thường tạo ra các vách đá dễ nhận thấy và các hình khối tự nhiên bằng đá khác nên màu sắc của đá cát có thể coi là giống hệt như màu sắc của khu vực đó.

Chương 39

Đoạn Bảo

Ba người chúng tôi khẽ gật đầu, chậm rãi đi về phía hang đá thần bí gần đó. Khi đi tới bên cạnh cửa ra, luồng sức mạnh vô hình kia đã lại một lần nữa xuất hiện. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời đưa ngón tay trở tay phải lên, cứ thế chọc nhẹ về phía trước, quả nhiên luồng sức mạnh vô hình kia tức thì biến mất.

Sau khi chúng tôi đi vào trong hang, dạ minh châu có lẽ biết đối thủ của mình xuất hiện, bèn tỏa sáng rực rỡ hơn, rọi cho ba người chúng tôi cơ hồ không mở mắt ra nổi.

Mới đi về phía trước được một quãng mười mấy mét, lại có một luồng sức mạnh lần này rõ ràng là lớn hơn nhiều. Chúng tôi thậm chí còn cảm thấy mình như bị một thứ gì đó đè nặng lên người, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là sẽ ngã ngược.

Anh gầy vẫn theo sau chúng tôi, có điều anh ta vô cùng cẩn thận, lúc nào cũng giữ khoảng cách ước chừng mười mét. Thấy trên mặt chúng tôi xuất hiện vẻ sợ hãi, anh gầy liền nhắc nhở: “Đừng sợ, cứ đi tiếp đi, nhưng ba người hãy nhớ lấy, nhất định phải cùng tiến cùng lùi, bằng không lỡ như có một người ngã xuống, máu tươi của hai người còn lại lập tức sẽ mất hiệu lực.”

Lúc này tôi có cảm giác như thể trước mặt có một chiếc quạt siêu lớn đang không ngừng thổi mạnh về phía chúng tôi, thành ra chúng tôi nhất định phải đi ngược lại gió, bằng không sẽ bị thổi về phía sau, tới lúc đó dù không chết cũng thành tàn phế. Thật may, dưới sự kiên trì của chúng tôi, luồng sức mạnh thứ hai này rốt cuộc đã bị phá giải. Chúng tôi không dám chậm trễ, lại đi tiếp về phía trước theo sự chỉ đạo của anh gầy.

Có điều hình như chúng tôi đã vui mừng quá sớm, khi chỉ còn cách một bước là có thể tới được bức tượng thần, một luồng sức mạnh càng lớn hơn tràn về phía ba người chúng tôi. Lần này, chúng tôi không kịp chuẩn bị, sau nháy mắt đã bị luồng sức mạnh ấy đẩy lùi liền ba bước. May mắn từ đầu đến cuối chúng tôi luôn giữ vững đội hình, bằng không thì thật là nguy to.

Đúng lúc này, anh gầy lại lên tiếng: “Còn một việc tôi quên mất chưa nói với các cô cậu, đó là một khi các cô cậu lấy được dạ minh châu thì nhất định phải đồng thời nhỏ máu tươi của cả ba người lên trên đó, như thế, tất cả mọi luồng sức mạnh mới biến mất.”

Chỉ còn cách vài bước chân nữa là có thể lấy được vật thời thượng cỡ, chúng tôi há lại chịu tùy tiện bỏ cuộc. Ba người chúng tôi vai kề vai, cùng cắn chặt răng để kháng cự áp lực nặng nề kia, rốt cuộc cũng đi về phía trước được vài bước, trở lại vị trí ban nãy. Sau đó, Tôn Kim Nguyên hét lớn một tiếng, yêu cầu tôi và Vương Tiên Dao dốc hết sức lực để đi nốt nước cuối cùng.

Chúng tôi khễ gặt đầu, học theo bộ dạng của cậu ta rồi cả ba người cùng hét lớn mấy tiếng, ra sức lao về phía trước. Tuy luồng sức mạnh đó vẫn cực kỳ lớn nhưng ba người chúng tôi chẳng hề lui bước, vẫn sánh vai liền thành một thể với nhau, rốt cuộc đã đi nốt được quãng đường cuối cùng kia.

Chính vào lúc này, những tia sáng mà dạ minh châu tỏa ra bỗng trở nên êm dịu, tuy vẫn rạng rỡ như trước song đã không còn khiến người ta cảm thấy chói mắt nữa. Có điều thần khí không thẹn là thần khí, dù đã đến bước rồi nhưng nó vẫn cố gắng dùng chút sức mạnh cuối cùng đối kháng với chúng tôi.

Giờ phút này, chúng tôi chỉ cần phá vỡ được luồng sức mạnh cuối cùng đó, lại đưa tay lên trên là có thể lấy được món thần khí dạ minh châu mà bức tượng thần kia đang cầm trên tay.

Ba người chúng tôi bắt đầu cảm thấy hưng phấn, trên mặt mỗi người đều lộ ra những nét vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Nhưng chính vào thời khắc mấu chốt này, từ phía sau lưng chúng tôi đột nhiên vang lên một tiếng gầm lớn: “Láo xược, bản vương nhất định phải giết chết các ngươi.”

Giọng nói này quen thuộc và bá đạo vô cùng. Chúng tôi ngoảnh đầu lại, thấy Nguyên Lương Vương đang bùng bùng giận dữ, mang theo một đàn thuộc hạ chạy tới chỗ cửa hang mà chúng tôi vừa mới đi vào.

Anh gầy lớn tiếng hét lên với chúng tôi: “Mặc kệ hắn đi, các cô cậu chỉ cần lấy được viên dạ minh châu kia là được, những việc còn lại cứ giao cho tôi xử lý.” Dứt lời bèn rút thanh đao cổ kia ra.

Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, vẻ mặt anh gầy lúc này đã trở nên lạnh ngắt tựa băng sương, từ trong mắt chiếu ra những tia sắt khí vô cùng nồng đậm. Ba tên binh sĩ chạy trước nhất bị anh ta cung đao chém ngang một cái, sau nháy mắt đã đứt thành hai nửa, ba luồng dịch thể màu xanh sẫm tức thì từ bụng của bọn chúng bắn ra tung tóe. Từ chuyện này có thể thấy thanh đao cổ kia sắc bén đến mức có thể dùng từ chém sắt như bùn để hình dung.

Tuy đã được anh gầy trấn an, nhưng biết Nguyên Lương Vương dẫn theo rất đông thủ hạ tới đây, chúng tôi vẫn không tránh khỏi có chút sợ hãi. Có điều dạ minh châu đã ở gần ngay trước mắt, chúng tôi đương nhiên không thể bỏ cuộc được. Lúc này, dạ minh châu đã ở gần ngay trước mắt, chúng tôi đương nhiên không thể bỏ cuộc được. Lúc này dạ minh châu đã chỉ còn cách đầu ngón tay của chúng tôi chừng một tấc nữa thôi, nếu không phải vì nó vẫn còn chút phản kháng, chúng tôi đã có thể lấy nó xuống chỉ trong một giây.

Nhưng chuyện bất ngờ đã lại một lần nữa xuất hiện, chính vào lúc này, viên dạ minh châu sắp khuất phục dưới tay chúng tôi lại đột nhiên lao vọt lên giữa không trung, sau đó bắt đầu bay về phía Nguyên Lương Vương. Chúng tôi ngoảnh đầu nhìn, thấy Nguyên Lương Vương đang làm rằm niệm thần chú, hình như đang gọi dạ minh châu về chỗ mình, sau đó lại vút tráp pha lê trong tay lên cao.

Không bao lâu sau, dạ minh châu đã nhẹ nhàng bay vào giữa tráp pha lê.

Chỉ thấy từ trong tráp pha lê chiếu ra rất nhiều tia sáng màu trắng, so với trước đó thì ánh sáng càng trở nên chói mắt hơn, khiến người ta bắt đầu nảy sinh cảm giác bỏng rát. Tuy ba người chúng tôi hiểu được ý đồ của Nguyên Lương Vương, song giờ đây đã lên cao khỏi mặt đất hơn ba mét, dù có nhảy lên cũng chẳng với tới được, huống hồ còn phải nhỏ máu tươi trên đầu ngón tay vào đó nữa.

Tôi ngoảnh đầu qua, nôn nóng hỏi anh gầy lúc này vẫn đang cật lực giao chiến: “Tiền bối, dạ minh châu bay mất rồi, chúng tôi phải làm sao bây giờ?”

Anh gầy chém một đao xuống, lại có hai gã binh sĩ khác bị đứt đôi người. Sau đó, anh ta lùi lại phía sau, rất nhanh đã tới trước mặt chúng tôi. Dưới sự chiếu gọi của tráp pha lê, anh gầy rất nhanh đã bị một luồng sức mạnh vô hình chặn đứng, mà anh ta lại không có loại máu thần kỳ như của chúng tôi, thế là chỉ sau không đầy ba giây đã bị đẩy ngược về phía sau. Anh gầy thấy tình hình không ổn, vội vàng kêu chúng tôi tới bên cạnh anh ta.

Ba người chúng tôi đã hiểu ngay ý của anh gầy, lúc này, tuy anh ta không thể tới bên cạnh chúng tôi nhưng chúng tôi lại có thể tới bên cạnh anh ta, thế là cả ba đều không chút do dự làm theo lời anh ta nói. Anh gầy lại chém ngã mấy

binh sĩ vừa lao tới nữa, sau đó nôn nóng nói với chúng tôi: “Mau đưa tay các cô cậu ra đây!”

“Anh định làm gì thế?” Tuy đều có câu hỏi như vậy nhưng chúng tôi vẫn ngay lập tức đưa bàn tay phải của mình ra. Anh gầy không chân chừ chút nào, tay phải vung đao vạch về phía trước một đường. Chúng tôi cảm thấy từ nơi cánh tay mình truyền tới một cơn đau thấu tâm can, hóa ra nhát đao đó của anh gầy đã cứa lên cánh tay của chúng tôi, mà nhát đao này anh ta rõ ràng đã dùng sức mạnh hơn hồi nãy rất nhiều. Không lâu sau, trên cán tay của ba người chúng tôi đều xuất hiện một vết máu dài chừng ba, bốn centimét.

Anh gầy không giải thích, tranh thủ lúc chúng tôi còn chưa hết kinh ngạc đã đổi sang cầm đao bằng tay trái, tay phải thì nhanh chóng đưa tới, lần lượt quệt vào vết thương trên tay ba người chúng tôi, sau đó lại bôi máu tươi của ba người chúng tôi lên lưỡi thanh đao cổ kia. Chúng tôi nhìn thấy cảnh này thì vô cùng ngạc nhiên, không biết anh ta làm như thế là có ý gì.

Anh gầy không quan tâm ba người chúng tôi suy nghĩ như thế nào, đột nhiên quát lớn một tiếng, tung người nhảy lên cao. Cú nhảy này ít nhất cũng đưa anh ta lên cao hơn hai mét, sau đó thanh bảo đao đã nhuốm đầy máu tươi kia được anh ta chém thẳng về phía chiếc tráp pha lê đang sắp bay về chỗ Nguyên Lương Vương. Chỉ nghe một tiếng “keng” giòn tan vang lên, trên lưỡi đao bắn ra vô số tia lửa, sau đó anh gầy liền giống như bị sét đánh trúng giữa không trung, cứ thế rơi thẳng xuống đất, chẳng khác nào một con diều đứt dây. Chúng tôi vội vàng chạy tới đỡ anh ta dậy.

Mãi tới lúc này chúng tôi phát hiện, thì ra anh gầy biết ba người chúng tôi tuyệt đối không thể hoàn thành nhiệm vụ, vì chiếc tráp pha lê đó ở quá cao so với vị trí của chúng tôi bây giờ, do đó anh ta mới quyết định tự mình hoàn thành bước cuối cùng này, bởi trong bốn người chúng tôi thì chỉ có mình anh ta là có thể nhảy cao được hơn hai mét, lại thêm vào độ dài của thanh đao cổ và cánh tay nữa thì hoàn toàn có thể chém thanh đao đã dính đầy máu tươi của chúng tôi vào tráp pha lê, từ đó phá giải sức mạnh của môn thần khí này.

Lúc này, tráp pha lê cũng đã từ từ rơi xuống, vừa hay được tôi đón lấy. Tôi không dám sơ suất, lập tức kéo khóa của chiếc ba lô leo núi trên người ra, đặt tráp pha lê vào trong đó. Nói ra kể cũng lạ, vừa rồi, khi tôi đón được tráp pha lê thì đã để tâm quan sát, phát hiện tráp pha lê sau khi bị thanh đao cổ chém sứt như bùn đó chém trúng thì vẫn chẳng hề bị tổn hại, ngay đến một vết nứt cũng không có. Rõ ràng, nó tuy gọi là tráp pha lê nhưng được làm từ một thứ nguyên liệu gì đó khác chứ không phải là pha lê thật sự, bằng không sớm đã vỡ vụn từ lâu rồi.

Sau khi tráp pha lê được tôi cất cẩn thận, mọi ánh sáng trong hang đá tức thì biến mất, tầm nhìn của chúng tôi cũng theo đó mà bị hạn chế đi nhiều, chỉ còn nhìn thấy mấy ngọn đuốc bên cạnh Nguyên Lương Vương đang lập lòe phát sáng. Chúng tôi vội vàng lấy đèn pin vốn giắt bên hông ra, ấn nút chiếu sáng.

Nguyên Lương Vương thấy bảo vật của mình bị người ta đoạt mất thì sao chịu bỏ qua, lập tức rút thanh bảo đao đeo bên hông ra chỉ về phía mấy người chúng tôi, lại ngoảnh đầu gầm lên với đám thủ hạ sau lưng: “Mau lên, chém hết đám người này cho bản vương.”

Những tên binh sĩ và đốc công đó cứ giống như một đám người máy vừa được mở công tắc điện, lập tức chạy ào về phía bốn người chúng tôi như từng đợt thủy triều, ngay đến bản thân Nguyên Lương Vương cũng hung hãn xông tới. Còn bên phía chúng tôi, anh gầy đã bị thương nặng, từ bên khố miệng vẫn đang rỉ máu tươi, đến nói năng cũng chẳng thể. Nếu không phải vì anh ta có thể chắt hơn hẳn người thường, e rằng đã sớm mất mạng khi trúng phải tia sét do tráp pha lê phóng ra rồi.

Ba người chúng tôi tuy đều đã bị anh gầy rạch một đao vào tay, nhưng lúc này, vết thương nhỏ ấy căn bản chẳng đáng kể gì. Tôi bảo Tôn Kim Nguyên công anh gầy chạy về phía sau, còn mình thì cùng Vương Tiên Dao đoạn hậu. Hiện giờ, vũ khí duy nhất của chúng tôi chính là thanh đao cổ dính đầy máu tươi lấy từ trên người anh gầy xuống, tình cảnh quả là tệ hại vô cùng.

Trong khi chạy trốn, tôi có thể nghe thấy rõ ràng từ phía sau lưng vang lại một tiếng nổ lớn. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện toàn bộ hang đá không ngờ đã bắt đầu rung lên dữ dội, những khối thạch nhũ không ngừng rơi xuống, nếu không may trúng phải thì tuyệt đối khó lòng toàn mạng. Mấy người chúng tôi đang giảm tốc độ rồi đi thật cẩn thận, đề phòng xảy ra chuyện chẳng lành.

Có điều trong cái rủi cũng có cái may, vì dọc đường có rất nhiều thạch nhũ rơi xuống, mà đám binh sĩ với đốc công kia lại chỉ là xác chết biết đi, không hề biết né tránh nên có quá nửa đã bị những khối thạch nhũ kia đập bẹp xuống đất. Có điều vẫn có một nửa non đám xác chết biết đi may mắn tránh khỏi kiếp nạn. Bọn chúng giống như các dững sĩ chẳng biết sợ là gì, dốc hết sức lực đuổi theo chúng tôi, trông dáng vẻ đó tựa hồ như không giết được chúng tôi thì quyết không bỏ cuộc, vậy nên lúc này, chúng tôi vẫn phải tiếp tục bỏ trốn.

Đúng vào lúc ấy, lại một tiếng nổ lớn nữa vang lên, cơn chấn động xuất hiện ngay sau đó rõ ràng còn mạnh hơn lần trước nhiều. Tôi cảm thấy toàn bộ hang đá đều đang rung lắc, thế rồi hai chân đột nhiên mất trọng lực, cứ thế ngã nhào xuống đất, mà tình cảnh của Vương Tiên Dao với Tôn Kim Nguyên lúc này chẳng tốt hơn tôi là bao. Có điều Tôn Kim Nguyên từ đầu chí cuối đều không buông anh gầy xuống, ngay cả lúc bò dưới đất cũng vẫn để anh ta nằm rạp trên lưng, bởi cậu ta biết rõ, anh gầy lúc này đã hôn mê bất tỉnh, không biết né tránh, một khi bị bỏ lại, anh ta nhất định sẽ bị những khối thạch nhũ từ trên cao rơi xuống đập bẹp thành một đồng tương thịt.

Vốn ngỡ cơn rung lắc trong hang đá sẽ chỉ kéo dài trong vòng mười phút, nào ngờ mãi mười phút sau, nó vẫn chẳng có dấu hiệu dừng lại, hơn nữa còn càng lúc càng mạnh. Đúng lúc này, Tôn Kim Nguyên chợt cất tiếng hét lên, bảo tôi cẩn thận phía sau. Tôi ngoảnh đầu nhìn, phát hiện có một tảng đá khổng lồ ở

mé bên đang dần dần nghiêng về phía mình, xem ra cái hang này sắp sập xuống đến nơi rồi. Tôi không dám suy nghĩ quá nhiều, vội vàng dốc hết sức lực chạy tới bên cạnh Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao.

Tôi vừa định nói với Tôn Kim Nguyên một tiếng cảm ơn, bỗng lại thấy Vương Tiên Dao ở bên cạnh chỉ tay vào tôi, lớn tiếng nhắc tôi cẩn thận. Tôi còn chưa kịp hiểu ra là có chuyện gì thì tầm mắt đã trở nên mờ mịt, sau đó lưng tôi bị một thứ gì đó đánh cho một cú thật mạnh, từ trong cổ họng tôi lập tức tràn lên một dòng dịch thể tanh nồng. Cuối cùng, hai mắt tôi trở nên tối sầm, hoàn toàn mất đi tri giác. Nhưng trước lúc hôn mê bất tỉnh, tôi cảm thấy loáng thoáng mình rơi xuống phía dưới, sau đó thì không còn biết gì nữa cả.

Chương 40

Núi Thây

Nhìn làn ánh sáng diu diu do dạ minh châu phát ra, tâm tư tôi mới thoát đó đã quay trở lại mười lăm năm trước, nhớ tới tình cảnh khi mình, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao lần đầu tiên tới núi Lương Vương. Những chuyện năm đó tới bây giờ vẫn còn hiện rõ ràng trước mắt, như thể vừa mới xảy ra hôm qua thôi vậy, tất cả đều đã in sâu vào trong ký ức tôi.

Ngày hôm nay, sau mười lăm năm, chúng tôi lại một lần nữa tụ họp, lại một lần nữa tới núi Lương Vương, tất cả mọi chuyện đều như mộng ảo, rất mực thần kỳ, rất không chân thực, nhưng lúc này đây, tôi quả thực vẫn đang ở trong cái hang này, các vết thương trên người không lúc nào không nhắc nhở tôi những việc ấy đều là sự thật.

Đúng thế, tôi đã rơi xuống khe nứt hình thành khi hang đá kia đổ sụp, sau đó thì nhanh chóng hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn mất đi tri giác, mãi đến lúc tỉnh lại mới phát hiện mình đã bị tách rời khỏi đội ngũ. Lúc này, chỉ còn lại một mình tôi trong thế giới lòng đất này, ngoài ra, khi đang tìm kiếm cửa ra, tôi còn gặp phải một con quái thú có vẻ ngoài giống cá sấu, nhưng kích thước thì to hơn cá sấu rất nhiều, cái miệng rộng như chậu máu của nó một khi há ra thì hoàn toàn có thể nuốt chửng tôi vào bụng. Nhưng hãy còn may, đôi mắt của nó không thể nhìn thấy gì.

Tôi thậm chí cảm thấy may mắn vì mình đã không rơi thẳng xuống nơi này, bằng không chỉ e tôi sớm đã phải vùi thây trong bụng con quái thú khổng lồ kia, hơn nữa còn chết trong lúc hôn mê bất tỉnh. Ngày sau đến địa phủ, nếu như Diêm Vương có hỏi tôi sao lại chết, chắc tôi đành trả lời là không biết thôi.

Nhưng tôi bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, con quái thú đó đang nằm ngay bên cạnh cây cột đá mà tôi vừa mới trèo lên. Nó giống như một tay thợ săn vậy, lẳng lẳng nằm rạp bên dưới chờ đợi thời cơ, và tôi chính là con mồi trong mắt nó.

Đáng tiếc anh gậy không có ở đây, bằng không dựa vào thân thủ của anh ta, lại cộng thêm thanh đao cổ chém sát như bùn kia nữa, tôi tin rằng con quái thú trước mắt không thể gây ra sóng gió gì. Có điều ngẫm lại, khi phá giải pháp lực của tráp pha lê, anh gậy đã bị thương nặng, hơn nữa còn hôn mê bất tỉnh, cho dù lúc này có ở bên cạnh tôi thì chỉ e cũng chẳng giúp gì được, huống hồ thanh đao cổ kia sớm đã bị tôi làm mất từ lúc nào chẳng hay.

Tôi xưa nay chưa từng một mình ở giữa một hang núi tối tăm như thế này, lúc nào bên cạnh tôi cũng đều có bè bạn, nhưng lúc này... Nghĩ đến đây, tôi không kìm được thở dài một tiếng, trong lòng trào dâng một nỗi bi ai khó tả, thứ tâm trạng ấy khiến tôi dần dần nảy sinh cảm giác tuyệt vọng đối với sinh mệnh.

Bây giờ ngẫm lại, tuy chúng tôi đã lấy được thứ mà mình chẳng thiết tha mong ước, nhưng như thế thì có ích gì đây? Chẳng rõ mọi người đã rơi vào tình cảnh thế nào, chưa biết chừng bọn họ đã bị chôn vùi trong hang đá phía trên, còn tôi mới chính là người may mắn nhất. Nếu thật sự là như vậy, tôi đừng mong có ai khác đến đây cứu mình, tất cả mọi việc chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi. Nhưng dựa vào năng lực của bản thân, liệu tôi có thể rời khỏi thế giới dưới lòng đất này hay không? Rất hiển nhiên, tôi chẳng có bao nhiêu hy vọng.

Thần khí dạ minh châu đưa cho tôi cũng chỉ là thừa thãi, vì trong bốn người chúng tôi, ngoài anh gậy ra, không ai khác biết cách sử dụng sức mạnh của nó, bằng không, chỉ một con quái thú nhỏ nhoi há có thể làm khó được tôi. Nhưng lúc này, cầm bảo vật trong tay, tôi lại chỉ có thể dùng nó như công cụ chiếu sáng.

Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận, vừa nghĩ tới những con người vì tiền tài và bảo vật mà cuối cùng trở thành nô lệ của Lương Vương, vừa nghĩ tới kết cục của mình, Tôn Kim Nguyên, Vương Tiên Dao, và còn cả anh gậy kia nữa, tôi liền thấy không đáng. Chúng tôi đều vì cùng một mục tiêu mà đến nơi này, nhưng cuối cùng có rất nhiều người thậm chí còn chưa thể nhìn thấy thứ mà mình muốn thì đã mất mạng, chẳng lẽ như thế đáng lắm sao?

Tôi không dám suy nghĩ nhiều thêm, sợ càng suy nghĩ sẽ lại càng tuyệt vọng. Cuối cùng, tôi cố gắng trấn định tinh thần, không để mình chìm vào giữa những dòng hồi ức kia nữa, chỉ thầm cầu khẩn trong lòng, hy vọng các bạn bè tôi cũng được giống như tôi, vẫn bình yên vô sự.

Tôi cúi đầu nhìn con quái thú khổng lồ ở phía dưới, thấy nó vẫn chẳng khác gì lúc trước. Sau khi ăn, nó liền nằm rạp bên dưới cây cột đá, thỉnh thoảng lại quẫy nhẹ chiếc đuôi ngắn ngủn của mình một cái, có lúc thì ngẩng cái đầu nặng nề lên mà nhìn về phía tôi, dù rằng nó kỳ thực chẳng thể nhìn thấy gì, cặp mắt kia chỉ là vật trang trí mà thôi.

Lúc này, toàn thân tôi đều là thương tích, hơn nữa đã khá lâu không ăn uống gì nổi, vì không được tiếp thêm năng lượng nên thể lực gần như đã cạn kiệt. Nên cứ chần chừ thêm, chắc tôi khó mà còn đường sống, vậy nên tôi cần phải

nghĩ cách xuống dưới, sau đó tránh khỏi con quái thú xấu xí kia mà đi tìm cửa để rời khỏi nơi này. Có lẽ trên đường đi, tôi sẽ gặp được mấy người Tôn Kim Nguyên cũng nên.

Tôi đưa ra phân tích, ở nơi này có một dòng sông ngầm, tuy không biết nó chảy về đâu nhưng dòng nước thì luôn lưu động, do đó có thể khẳng định hạ du của dòng sông ngầm này nhất định là cửa thoát nước, mà đã có cửa thoát nước thì sẽ có cửa ra, hy vọng của tôi chính là ở đó.

Vì nằm bò trên cột đá này quá lâu, lại phải giữ mãi một tư thế nên khi tôi muốn cựa mình một chút thì chợt phát hiện tay chân mình đều đã trở nên tê dại, trong tình cảnh này tôi không dám hành động khinh suất, chỉ có thể chậm rãi vươn chân từng chút, để chúng từ từ khôi phục lại tri giác, bằng không lát nữa sẩy tay lỡ chân rơi xuống thì có hối hận cũng không kịp.

Ước chừng mười mấy phút sau, tôi cảm thấy thân thể mình đã hồi phục được tương đối, bèn co thử hai chân, chậm rãi ngồi thẳng người lên. Chẳng ngờ tôi mới động dậy một chút mà con quái thú ở phía dưới đã có phản ứng ngay, nó lập tức nhồm người dậy, cái đầu đưa qua đưa lại không ngừng, dường như đang tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Tiếp đó, tôi lại lục lọi trong ba lô leo núi, rốt cuộc đã tìm được một ít đinh vít. Chúng tôi vốn lo sẽ gặp phải vách núi dựng đứng nên mới chuẩn bị sẵn thứ này, nhưng mãi mà vẫn không phải dùng đến, lúc này vừa hay có thể dùng để dụ con quái thú kia đi chỗ khác. Đinh vít chỉ còn mười mấy cái, tôi không dám dùng bừa bãi, trước tiên là ném một cái ra chỗ cách mình năm mét ở phía sau lưng, cái đinh vít lập tức va vào tường làm phát ra một tiếng “keng” giòn tan.

Con quái thú đó quả nhiên thính tai vô cùng, vừa nghe thấy phía xa có tiếng động vang lên thì lập tức quay đầu chuyển hướng, bò dần từng bước về phía phát ra âm thanh. Tôi thấy chiêu này hữu hiệu, thế là lại ném ra thêm một cái đinh vít nữa, lần này thì vị trí ném xa hơn lần trước nhiều, ít nhất cũng phải cách chỗ tôi mười mét. Con quái thú kia ngỡ là con mồi đang bỏ trốn, lập tức tăng tốc độ, rất nhanh đã tiến về phía trước thêm mấy mét nữa.

Tôi thấy nó đã cách mình hơn mười mét, thậm chí bây giờ không bỏ trốn thì còn chờ tới lúc nào? Thế là lại lấy ra một cái đinh vít nữa rồi ném tới một chỗ xa hơn. Con quái thú kia tựa hồ đã bị chọc giận, lập tức lao thẳng về hướng đó. Lúc này thời cơ đã chín muồi, tôi nhất định phải tận dụng tốt mới được.

Tuy cột đá này cao tới ba mét, ngang với chiều cao của một gian nhà cấp bốn bình thường, nhưng lúc này, tôi chẳng còn lòng dạ nào mà lo sợ nữa, sau khi hít sâu một hơi liền dẫn lòng nhảy ngay xuống dưới. Vừa mới chạm đất, hai chân tôi đã không chịu nổi sức nặng của cơ thể, liền nhào người về phía trước, lại lăn đi trên mặt đất mấy vòng, có điều cũng còn may, tôi không hề bị thương gì cả.

Tôi lập tức chống tay đứng dậy, ngoảnh đầu nhìn thì thấy con quái thú kia đã nhanh chóng xoay người lại, rõ ràng cú nhảy vừa rồi của tôi đã thu hút sự chú ý

của nó. Tôi nào dám dừng lại, dù trước mặt có vô số xác chết, tôi vẫn cất bước thật mau, ra sức chạy về phía trước. Đứng vào khoảnh khắc đôi chân giẫm lên xác chết đầu tiên, tôi lập tức cảm thấy hồi hận, vì số lượng xác chết ở đây thực nhiều đến dọa người, tất cả chất thành một đồng cao ngất, cứ như một ngọn núi vậy, hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng của tôi.

Tôi cắn chặt răng, bất kể thế nào thì tôi cũng cần phải đi qua chỗ các thi thể này, bởi lẽ đây chính là con đường sống duy nhất của tôi. Do đa phần các thi thể ở đây đều bị rữa nát nghiêm trọng, vậy nên có mấy lần chân tôi giẫm phải dòi bọ, rất nhiều con dòi còn nhón đó mà bò lổm ngổm lên ống quần của tôi. Tôi hoang mang đá mạnh chân để làm văng lũ dòi ấy đi, trong lòng sợ hãi tột cùng nhưng lúc này tôi nhất định phải cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi đó, bằng không sẽ bị con quái thú sau lưng đuổi kịp ngay.

Tôi cũng không rõ mình đã trèo trên núi thây được bao lâu, chỉ cảm thấy quãng thời gian vừa rồi quả là dài đằng đẵng. Lúc này, tôi đã ở trên đỉnh cao nhất của núi thây, vốn định đi xuống phía dưới, nhưng vừa mới cúi đầu nhìn thoáng qua dưới chân mình, tôi đã không thể nhấc chân lên nổi nữa. Trời ạ, mặt bên kia của núi thây không ngờ lại có tới mười mấy con quái thú giống hệt con vừa rồi, bọn chúng đang không ngừng cắn xé các thi thể, nếu tôi mà xuống dưới đó thì chắc chẳng đủ cho bọn chúng chia nhau.

Mà con quái thú ở phía sau tôi lúc này đang ra sức trèo lên trên, áng chừng chỉ còn không đầy một phút nữa là nó đã có thể tới được chỗ tôi. Tôi bây giờ có thể nói là đã rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn lọt vào giữa vòng vây của lũ quái thú.

Tôi vô cùng sợ hãi, trong lòng trào lên những cơn hoang mang tột độ, ngay cả sức hét to lên cũng chẳng có. Tôi cảm thấy cái chết đã ở cách mình rất gần, có lẽ không bao lâu sau, tôi sẽ bị con quái thú phía sau kia ăn thịt, hoặc là trở thành một phần nhỏ của núi thây này.

Mười mấy con quái thú ở dưới núi thây dường như đang vui đầu vào việc ăn nên chẳng hề chú ý tới tôi, chỉ có con quái thú vẫn đang đuổi theo tôi từ nãy giờ kia là đang hăng tiết, càng lúc càng tới gần hơn. Bốn bàn chân của nó to lớn vô cùng, cứ như những chiếc quạt hương bồ, chỉ sau mấy tiếng “bình bịch” đã tới trước mặt tôi, cách tôi chỉ còn hơn hai mét, khoảng cách này thậm chí còn kém cả chiều dài thân thể của nó nữa.

Nhìn con quái thú ở ngay trước mặt, tôi bất giác đổ mồ hôi như tắm, tuy biết rõ mình không phải là đối thủ của nó nhưng vẫn muốn liều một phen, bởi tôi không cam tâm chết đi như vậy, dù có chết thì tôi cũng phải chết một cách có ý nghĩa. Nhưng bây giờ tôi không có món vũ khí nào trong tay, tức là phải tay không đánh nhau với nó. Mà lúc này, con quái thú đó đã dừng lại, chỉ bày ra bộ dạng chuẩn bị tấn công mà thôi, dường như đang lặng lẽ chờ đợi điều gì. Chẳng lẽ nó đã thay đổi ý đồ, muốn tha cho tôi một mạng? Hay là, nó có sở thích trông chừng vật sống, chờ đến khi đối phương chết đi rồi mới ăn thịt?

Thấy nó không tấn công, tôi đưa mắt ngó quanh bốn phía, hy vọng có thể tìm được một món vũ khí nào đó giữa núi cây này. Đáng tiếc, tại nơi này, tôi chẳng tìm thấy thứ gì có thể dùng được, những viên đá thì đều bị vùi lấp dưới các thi thể, lẽ nào tôi phải dùng các thi thể này để ném về phía con quái thú kia sao?

Con quái thú đột nhiên có hành động, cái đầu ngẩng cao, cứ thế lao thẳng về phía tôi. Nhìn hai hàm răng dài trắng ớn hết như những chiếc móc sắt trong cái miệng đỏ lòm như chậu máu của nó, tôi bất giác nhủ thầm, nếu phải chết dưới cái miệng kia nhất định là một chuyện vô vùng đau khổ, còn chẳng bằng cắn lưỡi tự vẫn, có điều tôi làm gì có dũng khí để tự vẫn cơ chứ! Lúc này, lòng tôi nóng như lửa đốt, rồi chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, cũng có thể là vì đã lâm vào đường cùng rồi nên làm bừa, dùng thi thể ở ngay trước mặt làm vũ khí ném về phía con quái thú.

Con quái thú có thính giác cực tốt, biết có một vật đang bay về phía mình, bèn há to miệng đón lấy, nhai nhồm nhoàm. Tôi nhìn thấy cảnh này thì sợ gần chết, thậm chí mong con súc sinh này ăn no rồi, không thèm để ý đến tôi nữa.

Dường như nó cảm thấy thi thể đó không đủ tươi ngon, thế là lại quay đầu qua phía tôi, từ trong miệng liên tục phát ra những tiếng “chep chep”, cứ như đang nhấm nháp lại dư vị của món ăn vừa rồi. Sau khi yên lặng một lát, nó đột nhiên lại nhắm mắt hưởng tôi mà tấn công lần nữa. Tôi chỉ cảm thấy có một bóng đen lao vọt tới, tốc độ nhanh vô cùng, trong khi đó, đôi chân tôi lại đang lún giữa các xác chết, dù muốn bỏ chạy cũng chẳng được. Thế là tôi dứt khoát nhắm chặt hai mắt, không phản kháng vô nghĩa nữa, thậm chí bị một con quái thú ăn thịt dù sao cũng tốt hơn là bị một đàn quái thú xé xác ra ăn.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc tôi cho rằng mình chết chắc, trước mắt chợt bừng lên ánh sáng chói lòa, dường như có một luồng sáng rất mạnh chiếu thẳng lên người tôi. Tôi vô thức mở mắt ra xem có chuyện gì, bất ngờ phát hiện chẳng rõ tự bao giờ, chiếc tráp pha lê vốn được quán chặt vào cánh tay trái của tôi đã tự động mở nắp, từ bên trong đang chiếu ra những tia sáng cực kỳ chói mắt.

Dưới sự chiếu rọi của thứ ánh sáng màu trắng đờ, con quái thú kia dường như gặp phải một thứ cực kỳ đáng sợ, lập tức quay đầu bỏ trốn, chẳng bao lâu sau đã xuống tới bên dưới núi cây rồi biến mất giữa bóng tối. Lúc này, những tia sáng màu trắng mãnh liệt do viên dạ minh châu trong tráp pha lê chiếu ra mới dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Cúi đầu nhìn xuống, tôi phát hiện toàn thân mình đã đầm đìa mồ hôi, rồi lại thở dốc một hồi, cuối cùng cứ thế đổ gục xuống, chẳng buồn quan tâm dưới chân mình là những gì. Tôi ngàn vạn lần không ngờ được rằng khi mình sắp chết lại được món thần khí này cứu giúp, trong lòng trào lên một nỗi vui mừng khó tả, đồng thời cảm thấy may mắn vì có thể sống sót sau kiếp nạn. Dù gì đi chăng nữa, cái mạng nhỏ này của tôi tạm thời giữ được rồi.